

Istoria arhitecturii

Arhitectura este știința și arta de a construi clădiri.

Istoria arhitecturii urmărește evoluția arhitecturii de la primele locuințe construite de omul primitiv până la structurile monumentale moderne.

Arhitectura preistorică (500 000 î.Hr. - 10 000 î.Hr.)

Primele locuințe folosite de oameni erau temporare și mobile, reflectând stilul de viață nomad, de tipul vânător-culegător. Materialele de construcție erau ușor transportabile, cum ar fi pielea animalelor, oasele, lemnele, lutul și nămolul.

Cele mai vechi adăposturi descoperite până azi datează de 500 000 ani, fiind construite de Homo erectus lângă Japonia. Vestigii mai recente datează de acum 400 000 de ani și au fost descoperite în Franța, unde punctul de susținere al adăpostului din nuiele erau coloanele de piatră.

Locuințe descoperite la Skara Brae (Scoția) și datând din neolitic (3100 - 2500 î.Hr.)

Arhitectura antică (10 000 î.Hr. - 500 î.Hr.)

Primele construcții ale oamenilor preistorici au fost corturile din piei de animale susținute de stâlpi de lemn. În zonele în care lemnul era o raritate, pentru susținerea construcției erau folosite oase de mamut. În jurul anului 6000 î.Hr. însă, oamenii au început să folosească cărămizi de mătase uscat și lemn pentru construirea caselor. Acopereau *pereții* cu o tencuială fină, pe care pictau cu ornamente, întrebunțând coloranți din plante. *Podurile* erau goale ori acoperite cu paie sau piei de animale. *Mobili* era compusă din mese și paturi, făcute din cărămizi de mătase. Pentru a se feri de intemperii, primii oameni își făceau acoperișuri din stâlpi de lemn acoperiți cu crengi și frunze, cu paie sau cu straturi groase de pământ prins între rădăcini de ierburi. În zonele cu climă caldă se făceau acoperișuri plate, pentru ca razele soarelui să se reflecte și în clădiri să fie răcoare. În regiunile temperate, acoperișurile erau înclinate, pentru ca apa de ploaie să se scurgă repede.

Sumerienii din Mesopotamia își construiau casele din stuful din mlaștini. Ei făceau acoperișuri mari și curbate din mai multe straturi de stuf, dar acestea nu rezistau foarte mult timp, fiind înlocuite o dată la un interval de ani. În jurul anului 3000 î.Hr., oamenii din Europa, Egipt, America de Sud, Orientul Mijlociu și China au început să utilizeze piatra ca material de construcții. La început au utilizat piatra necioplită. Apoi, pe măsură ce uneltele de metal au evoluat, ei au început să taie piatra în blocuri mai mari, rectangulare. Acestea erau așezate unele peste altele. Peste pereți se ridicau acoperișuri plate sau înclinate. Clădirile din antichitate serveau ca locuințe, ca adăposturi pentru animalele domestice, pentru depozitare, unele aveau destinații religioase, iar altele serveau drept morminte.

Arhitectura egipteană

Vechile orașe egiptene erau construite din chirpici și cărămidă. Fiind construite pe valea inundabilă a Nilului, acestea s-au degradat și au fost distruse. Urmele descoperite ilustrează stiluri variate de temple.

Arhitectura egipteană cuprindea:

- temple de cult, închinat zeilor sau faraonilor;
- morminte, care exprimau importanța pe care egiptenii o acordau vieții de dincolo. Oamenii bogați construiau mastabele, iar faraonii piramide. Exemple: mastabelele de la Abydos, Piramida lui Kheops, Khephren și Mikerinos,
- temple funerare, care erau construcții de mari dimensiuni, uneori săpate în stâncă, exemple: templul funerar al lui Tutankhamon din Valea Regilor, templele de la Luxor și Karnak.

Piramidele egiptene, simbol al Egiptului antic, sunt cele mai mari monumente din piatră de pe pământ.

Coloanele templelor erau împodobite cu diverse sculpturi ce imitau modele vegetale: palmier, de lotus, papirus.

Mastaba

Piramida de la Saqqara

Templul de la Luxor

Piramidele din Giza

Stilurile coloanelor egiptene

Ierihon

Ierihonul este considerat ca cea mai veche așezare urbană din lume, precum și așezarea cu primele fortificații din lume. El este populat din aproximativ 9000 î.Hr.

Fortificațiile excavate indică faptul că orașul vechi a fost construit acum aproximativ 12.000 de ani. Este astfel primul oraș cu ziduri de apărare din lume (cunoscut până în prezent). Ceea ce este interesant este că zidurile au fost ridicate înainte de descoperirea agriculturii. Pentru a se apăra, au construit ziduri înalte de 2 m în jurul locuințelor, precum și turnul de apărare. Accesul în vârful lui se făcea pe o scară cu trepte tăiate în piatră. S-a mai descoperit și o nișă în perete, care a fost interpretată drept altar. Zidul de apărare a fost extins în timp și înălțat, fiind în cele din urmă alcătuit din cărămizi de pământ arse, căptușit în exterior cu blocuri masive de piatră. Aceste construcții monumentale reflectă organizarea socială și centralizarea autorității din acea perioadă.

Ierihon